

CICLE DE CINEMA SOLIDARI 2021

La mar de solidaritat, la mar de cinema

Per què un cicle de cinema solidari?

Per tercer any consecutiu, l'associació de cinema ACTE i el BANC DEL TEMPS, junt amb la REGIDORIA DE PARTICIPACIÓ CIUTADANA de Cambrils, organitzem aquest cicle de cinema solidari. Totes les persones que en formem part creiem que el cinema ha de donar visibilitat a les violacions dels drets humans que es produeixen arreu del món. A més, intentem portar persones que ens presentin les pel·lícules i que ens ajudin a entendre aquestes problemàtiques i fer un debat que enriqueixi a tothom.

El nostre propòsit és el de crear una petita reflexió sobre les vulneracions dels drets humans, sigui en conflictes bèl·lics, migracions o crisis humanitàries. Aquest any volem dedicar el nostre cicle a donar a conèixer Reus Refugi, l'associació de la nostra comarca que treballa en l'ajuda de les persones refugiades i migrants sense recursos.

Tothom té dret a un nivell de vida digne

For Sama

Waad al-Kateab, Edward Watts (2019)

13 de maig - 19 h, Cinema Rambla

Curts solidaris

20 de maig - 19 h, Cinema Rambla

Maras

Salvador Calvo (2019)

Lo efímero

Jorge Muriel (2020)

El monstruo invisible

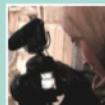
Javier Fesser i Guillermo Fesser (2020)

El retorn: la vida després de l'ISIS

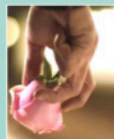
Alba Sotorra (2021)

27 de maig - 19 h, Cinema Rambla

ESTRENA amb la col·laboració del festival

Ens acompanyarà Nour Salameh, professora de la UAB, investigadora i traductora membre de la plataforma ADAMON.CAT en solidaritat amb el poble sirí

Amb l'actuació del grup a cappella **LuLaLum**

Farà la presentació i assistirà al debat la directora **Alba Sotorra**

El retorn: la vida després de l'ISIS

SINOPSI

Després de la caiguda de l'ISIS, centenars de nens i nens occidentals es troben detinguts en camps de concentració al nord de Síria. Cap dels seus països no les vol de tornada, com el cas de la britànica Shamima, a qui han tret la ciutadania. La pel·lícula dona veu a aquestes dones que expliquen per què es van sentir atretes pels fonamentalistes, els traumes que van patir i les esperances de futur.

PRESENTACIÓ DE L'ALBA SOTORRA

De nou em va moure la voluntat de conèixer, d'escoltar i d'entendre des d'una perspectiva aliena a l'odi i a la condemna absoluta — propagada pels mitjans occidentals— que abona la idea de deixar que es podreixin allà on són. Vull aportar un document que dugui a reflexionar i treure conclusions pròpies un cop s'escolti la veu d'aquestes dones. Elles, provinents de països i de condicions socioeconòmiques i culturals diverses, se'n van anar a Síria amb el propòsit de contribuir a una lluita contra els opressors que bombardejaven nens i dones i que, així ho creien, havia de ser per la llibertat. Una altra cosa és què van trobar-hi: van casar-les amb soldats islàmics i pràcticament van convertir-les en esclaves.

A més, cadascuna té la seva història i les seves raons per haver-se implicat, i la seva

reacció davant el que han viscut és diversa. N'hi ha que encara s'han radicalitzat més i n'hi ha que se'n peneixen o que senten una estranyesa d'elles mateixes per la decisió que van prendre. Això no vol dir que s'hi hagi d'estar d'acord o se les hagi de comprendre; el seu testimoni ens fa present la complexitat d'aquest cas, com tants altres. Faig cinema documental amb la idea de fer replantejar l'espectador el punt de vista que tenia sobre una cosa. I això comença per mi mateixa: intento no enfrontar-me a una realitat amb unes idees preconcebudes, sinó posar-les en qüestió. Faig cinema per saber, no per confirmar alguna cosa que crec saber.

L'interessant i bonic de fer documentals és que quan comences no saps massa bé què en sortirà. Hi ha altres maneres de fer-ne, però m'interessen menys. Les que m'agraden conflueixen amb les ficcions que s'obren a l'imprevist sense limitar-se a posar en escena un guió previ tancat. La divisió potser no s'ha d'establir entre documental i ficció, sinó entre un cinema comercial estandaritzat, que marca unes determinades pautes a través d'un guió tancat, i un altre (no sé si dir-ne independent) que permet explorar un territori i en el qual la pel·lícula és un procés obert que pot dur-te a llocs que no podies imaginar quan es va començar a gestar.

D'alguna manera la complementa, però si ha estat possible és per la relació que vaig establir amb les guerrilleres kurdes mentre rodava Comandant Arian. Elles controlen els camps on hi ha detingudes aquestes dones i m'hi van donar accés. Això també diu alguna cosa: no impedeixen que aquestes altres dones —en principi les seves enemigues— puguin explicar-se i ser escoltades. De fet, les escolten. En el film, una dona kurda fa un treball d'escolta i acaba "perdonant-les". He observat que els kurds no tenen una actitud venjativa: els importa existir. Qui soc jo per jutjar-les? La veritat és que no esperava empatitzar-hi tant i sentir-me tan poc diferent d'elles en alguns aspectes, com ara sentir disconformitat amb un món ple d'injustícies i desigualtats. Una altra cosa són les decisions i les accions que han pres al respecte.

Fragment de l'entrevista feta per Imma Merino a: <https://www.barcelona.cat/metropolis>

ESTRENA 27 de maig, Cinema Rambla

Amb la presentació de la directora Alba Sotorra

CICLE DE CINEMA SOLIDARI 2021

La mar de solidaritat, la mar de cinema

Del 13 al 27 de maig

Cinema Rambla de l'Art
CAMBRILS

C
Ajuntament de Cambrils
Solidaritat Ciutadana

REUS
REFUGI

ACTE